

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 16/17 november 2024
33ste zondag door het jaar¹

Midden in het nogal onheilspellende evangelie van vandaag, dat wel enigszins lijkt te passen ook in onze actualiteit, lezen we een heel mooie, hoopgevende zin. “Trekt uit de vergelijking met de vijgenboom deze les: Wanneer zijn twijgen al zacht worden en beginnen uit te botten, weet ge dat de zomer in aantocht is.”

Al drie zomerseizoenen geniet ik van een vijgenboom achterin de pastorietuin. Een royale boom, zowel qua omvang (grote bladeren waarachter je je inderdaad succesvol kunt verschuilen) als qua oogst. Een opbrengst zo groot dat er confiture is gemaakt, om ook in de winter de zoete vrucht te proeven.

De gelijkenis van Jezus is veelzeggend. De vijgen zijn de laatste vruchten van het oogstseizoen. Nog eenmaal geeft de natuur in de nazomer een heerlijke toespijs, een intens zoet dessert. We moeten door heel wat pittige, bittere en zure spijzen heen om tot de uiteindelijke zoetheid te komen. Maar die komt, dat is ons beloofd.

Het einde staat voor de deur, zegt Jezus in zijn toespraak over de laatste dingen, uitgesproken toen Hij in Jeruzalem was aangekomen, enkele dagen voor zijn lijden en sterven, zijn eigen einde. Hier spreekt Hij ongetwijfeld ook over wat komen zal over Jeruzalem, die verschrikkelijke gebeurtenis vier decennia na zijn kruisdood: de verwoesting van de tempel in het jaar 70. De gehele toenmalig bekende maatschappelijke orde werd door het almachtige Romeinse rijk, in de persoon van veldheer Titus, omvergeworpen.

---

¹ Daniël 12, 1-3; Hebrëen 10, 11-14.18; Marcus 13, 24-32

“Dan zullen zij de Mensenzoon zien komen op de wolken met grote macht en majesteit.” Jezus spreekt ons moed in. Het laatste woord is aan de Mensenzoon. Of zoals de profeet Daniël het eerder al had gezien: “De wijzen zullen stralen als de glans van het uitspansel...”

Die woorden kunnen ons misschien wat perspectief en hoop geven, in een tijd waarin de dwaasheid van geweld en oorlog en de leugen hier en daar lijken te regeren; de dagen van de grote woorden en oordelen. Hoe is de houding van de christen in zo'n wereld?

Wat opvalt is dat de bijbel, dat Jezus de grote dreiging, de enorme problemen niet onder stoelen of banken steekt. De ellende wordt eerlijk op tafel gelegd. “Hemel en aarde zullen voorbijgaan maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan.” Er is iets wat blijft: de woorden van Jezus, zijn manier van leven en spreken, de wijze waarop Hij zichzelf voor de mensen heeft gegeven. Die manier van leven en spreken zal uiteindelijk overwinnen. Wij hoorden het in de Hebrëënbrief: “Christus daarentegen is voor altijd gezeten aan de rechterhand van God.” Hij, het slachtoffer van het dodelijk geweld, zal de troon innemen. Of, zoals Maria bidt in haar Magnificat: ‘Alle machthebbers stoot Hij van hun tronen, arme en kleine mensen maakt Hij groot.’

Juist op deze zondag, waarop wij horen van zoveel dreiging, ja van het einde, wil de paus dat wij ‘de dag van de armen’ vieren. Wij staan stil bij de mensen die niet het hoogste woord hebben in deze wereld; mensen die moeite hebben om mee te komen in samenleving en economie. Dáár is in alle onzekerheid van onze tijd de plaats en de opdracht van de christen: op de plaats te gaan staan van de armen. “Hemel en aarde zullen voorbijgaan maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan.” Temidden van alle onzekerheid is het onze roeping standvastig Jezus te volgen, zijn woorden in praktijk te brengen. Hij die Zelf arm is geworden, die zelf in de marge terechtgekomen was en daar de dood vond, *na te volgen*, om anderen weer op de been te helpen, bij het leven te betrekken, met Christus op te staan tot een nieuw leven.

Als christen te leven in deze wereld, in deze tijd, vraagt geduld, het geduld van de vijgenboom. Gedurende heel de zomer weet hij te wachten. Nog voordat de zomer komt beginnen zijn twijgen zacht te worden en uit te botten. Maar de vrucht is pas helemaal aan het einde van het seizoen. Geduld, trouw afwachten, actief je inzetten, de woorden van Jezus in praktijk brengen, worden beloond, met de zoete vrucht van de gerechtigheid, de vrede, de liefde die alles overwint. Mogen wij die doorgeven aan de armen en allen die het nodig hebben en mogen wij die ook zelf uiteindelijk ontvangen. Amen.

pastoor Nico van der Peet